

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ δταν ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 7 Νοεμβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 49

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Γιατὶ στὰ κλίμακα ἐκεῖνα, τὸν Ἰού-
λιο εἶναι κάποτε ἀργὰ γιὰ ταξίδι πρὸς
τὸ βοριά. Ἡ θάλασσα μπορεῖ ἀξαφνα
νὰ παγώσῃ. Κι' αὐτὸ φοβόταν τώρα
ὁ Ζυχέλ. Γιὰ φαντάσου νὰ συνέβαινε
τίποτα τέτοιο! Ὁ θεὸς τοῦ θῶκαν
ἱκανὸς νὰ ξεχειμωνιάσῃ στὸ Βόρειο
Ἀκρωτήρι περιμένοντας τὴν ἀνοιξή!
Παραξενιά κι' αὐτὴ τοῦ τρελλο-Κα-
μύλκ, νὰ τὸν στέλνῃ ἀπὸ τίς λαύρες
τοῦ Λοάγκο στοὺς παγετώ-
νες τῆς Νορβηγίας!

Μόνο λίγες ὥρες ἔμεινε
τὸ βαπόρι στὸ Τρόμπο, ὅ-
που οἱ ταξιδιώτες εἶδαν γιὰ
πρῶτη φορά ἰθαγενεὶς τῆς
Λαπωνίας. Καὶ τὸ πρῶτ
τῆς 21 Ἰουλίου μπῆκε στὸ
στενὸ φιάρδ τοῦ Χάμ-
μερφεστ.

Ἐδῶ πιά βγήκαν ὁ Ἀν-
τιφέρ κι' οἱ σύντροφοί του.
Γιατὶ τὸ βαπόρι θὰ μετέ-
φερε τοὺς περιηγητὲς στὸ
Βόρειο Ἀκρωτήρι, ἐνῶ οἱ
δικοί μας ἦταν γιὰ τὴ
Σπιτοβέργη. Στὸ Χάμμερ-
φεστ, ὅπου τελειώνουν σχε-
δὸν οἱ κατοικημένες χῶ-
ρες τῆς Εὐρώπης, ἐγκα-
ταστάθηκαν στὸ *Σενοδο-
χεῖο τοῦ Βορείου Πό-
λου*. Ἡ μικρὴ πόλη ἔχει
δυὸ χιλιάδες κατοίκους σὲ
ξύλινα σπίτια, καμμιά τριαν-
ταριά καθολικοὺς καὶ τοὺς
ἐπιλοιποὺς διαμαρτυρομέ-
νους. Οἱ Νορβηγοὶ εἶναι
καλὴ ράτσα, προπάντων οἱ
ναυτικοὶ κι' οἱ ψαράδες.
Οἱ Λάπωνες εἶναι κοντοί,
ἄσχημοι χλωμο κίτρινοι,
ἀλλὰ ἐργατικώτατοι.

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Ἀντιφέρ
καὶ τῶν συντρόφων του ἦταν, ἐννοεῖ-
ται, νὰ βροῦν πλοῖο. Πῆγαν λοι-
πὸν στὴν προκουμαία, ὅπου εἶδαν
δλόκληρο στόλο ἀπὸ μεγάλα καὶ μι-
κρὰ πλοῖα, ψαράδικα ὅλα. Γιατὶ τὸ
Χάμμερφεστ εἶναι ὁ καθαυτὸ «ψαρά-
τοπος» τῆς Νορβηγίας. Ψάρια τρώνε
κι' οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ σκυλιὰ, καὶ
τὰ πρόβατα, κι' οἱ γίδες. Κι' ὅσα πε-
ρισσεύουν, τὰ στέλνουν ἔξω.

Ἀλλὰ πῶς νὰ συνεννοηθοῦν μὲ
τοὺς караβοκῦρηδες; Δὲν ἤξερε κα-
νένας τοὺς νορβηγικά. Ὁ Ζυχέλ ὅ-
μως ἤξερε ἀγγλικά κι' ἡ γλῶσσα
αὐτὴ εἶναι παγκόσμια. Ἔτσι κατά-
φεραν νὰ συμφωνήσουν μὲ κάποιον
Ὀλάφ, ποὺ κυβερνοῦσε τὸ *Κροῦν*,
ἓνα πλοῖο ὡς ἑκατὸ τόννων μὲ ἔντε-
κα ναῦτες. Θὰ τοὺς πήγαινε στὴ
Σπιτοβέργη, θὰ τοὺς περίμενε ἐκεῖ
ὅσο νὰ τελειώσουν κάποια δουλειὰ
ποὺ εἶχαν, καὶ θὰ τοὺς ξαναγύριζε
στὸ Χάμμερφεστ.

Ὁ Ζυχέλ ρώτησε ἀκόμα μήπως,
λίγες ἡμέρες πρὶν, εἶχε φανεῖ στὸ
Χάμμερφεστ κανένας ξένος
καὶ μήπως εἶχε νοικιάσει
κι' αὐτὸς πλοῖο γιὰ τὴν
Σπιτοβέργη. Τοῦ ἀποκρί-
θηκαν ἀρνητικά. Κι' ὁ
Ἀντιφέρ καταχάρηκε ποὺ
δὲν τὸν εἶχε προλάβει ὁ
κλέφτης ἐκεῖνος ὁ παλιο-
Σαοῦκ. Ἐκτὸς ἂν εἶχε
φτάσει ἀπὸ ἄλλο δρόμο
στὸ νησάκι Νο 3. Ἄλλ'
ἀπὸ ποῖόν; αὐτὸς ἦταν ὁ
συντομώτερος.

Ὡς τίς ἔντεκα τὸ βρά-
δυ ἦταν ἀκόμα ἡμέρα. Στὸ
Χάμμερφεστ, τὸ καλοκαίρι,
μόνο μιὰ στιγμὴ κρύβεται
ὁ ἥλιος καὶ ξαναφαίνεται.
Ἔτσι τὰ ὠραῖα χρώματα
τῆς ὀσμῆς τὰ διαδέχονται
ἀμέσως τὰ λαμπρότερα τῆς
ἀνατολῆς. Τὸ πρῶτ στὶς
δέκα τὸ «Κροῦν» βγήκε
ἀπὸ τὸ λιμάνι μ' ἑλα του
τὰ πανιά κι' ἔβαλε πλώρη
κατὰ τὸ βοριά. Εἶχε γὰ
κάνῃ ἑξακόσια μίλια περί-
που καὶ θὰ χρειάζονταν
πέντε ἡμέρες ἂν ὁ καιρὸς
ἦταν καλός. Ἐπειδὴ ὅμως
οἱ βροχὲς ἐξακολουθοῦσαν,
ἐλιπίζαν νὰ φτάσουν στὴ
Σπιτοβέργη χωρὶς νὰ παγ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἐνας μικρὸς λιχούδης... ἐπ' αὐτοφώρῳ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΑΚΑΣ, Πιτσιρίκος, Αθήναι. Α' Βραβείον 269ου Διαγωνισμού πρὸς σύνθεσιν Πνευματ. Ἀσκήσεων, Ἰσότιμος Α' Βραβείου 267ου Διαγ. Λύσεων. — 2. ΝΤΙΝΟΣ Θ. ΜΙΧΑΗΛΟΠΟΥΛΟΣ, Παναχαϊκόν, Πάτραι. Α' Βραβ. 267ου Διαγ. Λύσεων. — 3. ΔΑΝΑΗ, ΔΕΣΦΟΥΝΗ, Ἀρλίτα, Τραγουδι τῆς Φλογέρας, Αθήναι, Α' Βραβ. 267ου Διαγ. Λύσεων. — 4. ΚΕΡΑΜΙΔΙΟΣ ΓΑΤΟΣ, Αθήναι, Α' Βραβ. 268ου Διαγ. Λύσεων. — 5. ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΝ. ΚΑΝΑΚΗΣ, Πνεύμα τῆς Ἀντιλογίας, Παῦλος Αἰμίλιος, Αθήναι, Α' Βραβ. 266ου Διαγ. Λύσεων, Ἰσότιμος τῶν Διαγωνισμῶν 264ου, 265ου καὶ 267ου.

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Καὶ πρόσθεσε εὐθυμία:
— Ἄν νομίζετε πὼς γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀξίζω νὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ μαρτυρήσετε.

Καὶ ἔβαλε τὰ γέλια.
Ἡ Ἀγγλίδα ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς εἶπε μέσα τῆς:
— Μὲ εἰρωνεύεται!... Ὅθ' εἶναι Γαλλίδα, δίχως ἄλλο. Εἶναι πολὺ ἐτοιμόλογη. Μα μὴ νομίζεις πὼς θὰ μὲ γελάσης ἐμένα, κυρά μου! Σὲ παραφουλάω καὶ θὰ σὲ πιάσω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Τὸ γράμμα τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

Τὸ ἄλλο πρωτὶ ἡ Κάτια ἐτοιμάσθηκε γιὰ τὸ Δόγκχουντ. Μέσα στὸ κεντημένο της σακκουλάκι εἶχε κρύψει τὸ γράμμα τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης καὶ τὰ ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα.

Τούτη τὴ φορὰ εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ἐκτελοῦσε τὴν ἀποστολὴν πού εἶχε ἀναλάβει. Ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ψυχῆς τῆς εὐχόταν νὰ συναντήσῃ στὸν κήπο τὸν νουνό της ἢ τὸν Βερβεζίνα. Εἶχαν περάσει πολλὰς ἡμέρας πού δὲν εἶχε μπορέσει νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα μὲ τὸν κόμητα. Δὲν εἶχε ξαναγυρίσει πιά στὸν λαχανόκηπο. Ἄλλωστε αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνον.

Ὁ Πάτριξ θὰ γύρευε νὰ πάη μαζί της καὶ δὲν τὸ ἤθελε μὲ κανένα τρόπο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ὡστόσο ἡ Κάτια εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως ὁ τα-

γματάρχης Μοντάρκ νὰ ἦταν εἰδοποιημένος γιὰ τὴ σημερινὴ ἐπίσκεψιν τῆς στὸ Δόγκχουντ καὶ νὰ ἔδρισκε μιά πρόφαση γιὰ νὰ τύχη στὸ δρόμο της.

Ὅταν κανεὶς βρεθῆ ἀντικρὺ στὸν κίνδυνον συχνὰ χάνει τὸν φόβον πού κλοθανόταν πρῶτα καὶ ἀποκτᾷ μεγαλύτερη ψυχραιμία. Ἔτσι συνέβη καὶ στὴν Κάτια. Ἀπόλυτα ἤρεμην κατέβηκε ἀπ' τὰμᾶξί μπροστὰ στὴν καγκελόπορτα τοῦ Δόγκχουντ καὶ ἄρχισε νὰ διασχίζῃ τοὺς κήπους. Ὁ καμαριέρης τῆς ὑπηρεσίας πού ὑποδέχθηκε τὴν ἐπισκέπτρια πῆγαινε μπροστὰ τῆς γιὰ νὰ τῆς δείχνῃ τὸ δρόμον. Ἡ Κάτια περνοῦσε μὲ τὸ ἐλαφρὸν τῆς βῆμα πᾶν ἀπὸ τὰ ἀμμόστρωτα δρομάκια, ἔταν σ' ἓνα στρίψιμον τοῦ δρόμου εἶδε ἀπὸ μακρὰ ἓνα σταυλίτην πού κρατοῦσε ἓνα ἄλογο ἀπὸ τὸ χαλινάρι.

Εὐθὺς ἀνγνώρισε τὸ ἀγχινημένο ἄλογο τοῦ Ναπολέοντος. Λίγες μέρες πρωτίτερα, γυρίζοντας στὴν βίλλα μὲ τὸν Πάτριξ μετὰ ἀπὸ ἓνα περίπατον, εἶχε διακρίνει ἀπὸ μακρὰ, τὴ μορφήν τοῦ ξεπεσομένου μονάρχου Ὁρθόδοξο ἐπάνω σ' ἓνα βράχο ὁ νικημένος κατακτητῆς κοίταξε τὴ θάλασσαν μὲ τὸ πρόσωπον γυρισμένον κατὰ τὸ βορρῆα.

Τὸ θέαμα αὐτό, τὸ τόσο ἀπλὸν καὶ τόσο μεγάλο εἶχε καταταράξει τὰ δυὸ παιδιά. Ἀκίνητος ἐκεῖ, μὲ τὸ χαλινάρι τοῦ ἄλόγου του στὸ χέρι, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα πρὸς τὴ μα-

κρυνὴν τοῦ πατρίδα, ὁ Ναπολέων τοὺς φάνηκε σὰν καθηλωμένος ἐπάνω στὸ βράχον μὲ ἀόρατες ἀλυσίδες.

— Κοιτάζει κατὰ τὴ Γαλλίαν, εἶπε ὁ Πάτριξ μὲ χαμηλὴ φωνή.

Καὶ ἡ Κάτια μὲ κόπο συκρατώντας τὰ δάκρυα τῆς εἶχε ἀπαντήσῃ:
— Πᾶμε, ἄς φύγωμε ἀπὸ δω.

Καὶ τώρα ἡ Κάτια ἀνεγνώριζε τὸ ἴδιον ἄλογο πού εἶχε ἰδεῖ προχθὲς καὶ στὸ πρόσωπον τοῦ σταυλίτη ἀναγνώριζε τὸν νουνό της.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ τοῦ ἡ Κάτια τοῦ ἔκανε ἓνα νόημα καὶ ὕστερα μουρμούρισε ρωσικὰ:

— Ὅθ' προσπαθῆσω νὰ ἰδῶ τὸν Αὐτοκράτορα. Ἄν μπορῆς κοίταξε νὰ βρεθῆς στὸ δρόμον μου τὴν ὥρα πού θὰ φεύγω.

Καὶ συνεχίζοντας τὸ δρόμον τῆς μπῆκε στὸ σπιτί.

Ἡ κυρία Μπερτράν καὶ ἡ κυρία Μοντολὸν δέχθηκαν τὸ κοριτσάκι μὲ τὴ μεγαλύτερη φιλοφροσύνην καὶ τῆς ἔκαναν τοῦ ἔκανε ἓνα νόημα καὶ μαντεύσῃ ἂν οἱ δυὸ Γαλλίδες γνῶρίζαν ποῖά ἦταν σ' ἀλήθεια.

Τὸ ἀπόγευμα ἀφιερῶθηκε δλόκληρον στὴ μουσική. Μέλον πού δὲν ἐννοιωθε καμμιά διάθεση γιὰ τραγοῦδι ἢ μικρὴ Ρωσίδα προσπαθοῦσε νὰ εὐχαριστήσῃ ἕσον περισσότερο μποροῦσε τὶς δυὸ κυρίες.

Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς, ὁ τρόπος πού τραγοῦδοῦσε καταμάγευσαν τὴν κυρία Μπερτράν καὶ τὴ φίλην της. Ἐπὶ ὧρες δλόκληρες ἔβαζον τὴ μικρὴν τὴν ξένη νὰ τοὺς τραγοῦδάη

ἕσον τραγοῦδι ἤξερε χωρὶς νὰ κουράζονται νὰ τὴν ἀκούνε.

Ὡστόσο ἡ Κάτια ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ἡρεμία της. Ἡ ἀγωνία τὴν κυρίευε ἔλο καὶ περισσότερο. Οἱ ὧρες περνοῦσαν καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν παρουσιαζόταν καθόλου.

Ἡ καίμενούλα ἐνοιωθε τέτοιὰ ἀπογοήτευσιν πού τῆς ἐρχόταν νὰ βάλῃ τὰ κλάμματα. Ὅθ' πῆγαινε καὶ σήμερον χαμένη ἢ εὐκαιρία νὰ ἰδῇ τὸν Αὐτοκράτορα;

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἡ Κάτια ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται, ἓνας ὑπηρετῆς μπῆκε στὸ δωμάτιον καὶ Κάτια εἶπε στὴν κυρία Μπερτράν. Ἐκεῖνη χαμογέλασε.

— Ἀγαπητό μου παιδί, ἔκανε γυρίζοντας στὴν Κάτια, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος εἶχε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ σὲ ἄκουσε νὰ τραγοῦδάς. Θέλει νὰ σὲ συγχαρῇ. Ἐλα λοιπὸν μαζί μου γιὰ νὰ σὲ παρουσιάσω στὸν Αὐτοκράτορα.

Ἡ Κάτια ἔγινε κατακόκκινη καὶ εὐθὺς σηκώθηκε γιὰ νὰ πάη μαζί μὲ τὴν κόμησσαν νὰ συναντήσουν τὸν Ναπολέοντα.

— Ὁ Θεὸς μου, πὼς ἄλλαξε! εἶπε μέσα τῆς, μόλις ἀντίκρυσε τὸν Αὐτοκράτορα πού στεκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ περίπτερον, ὄρθως κοντὰ σ' ἓνα δέντρο. Ἐπάχυνε!... φαίνεται λυπημένος... κουρασμένος...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ εἶχαν πάει κοντὰ του.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ἡ κυρία Μπερτράν, κάνοντας μιά βαθειὰ ὑπόκλιση, ὄρπιστε ἢ μικρούλα τραγοῦδι-στρα πού ἡ Μεγαλειότης σας θέλησε νὰ γνωρίσῃ. Ἐπιτρέψτε μὲ νὰ παρουσιάσω στὴν Μεγαλειότητά σας τὴν δεσποινίδα...

— Εὐχαριστῶ πολύ, κυρία κόμησσαν, τὴν ἔκοψε ὁ Ναπολέων.

Χαμογέλασε στὴν Κάτια μὲ τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο χαμόγελον πού ἔχυνε μιά ἰδιαίτην λάμψην κλωσύνης στὸ πρόσωπόν του καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας πού στεκόταν κοντὰ του:

— Ἀφήστε μας ἓνα λεπτό μόνους, Γκουργκὼ... καὶ σεις, σᾶς παρακαλῶ, κυρία.

Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἡ κόμησσαν ὑποκλίθηκαν καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀμέσως.

Ἡ Κάτια, τρέμοντας δλόκληρη ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῆς, περίμενε ν' ἀκούσῃ

τὶς πρώτες λέξεις πού θὰ τῆς ἔλεγε ὁ Αὐτοκράτωρ.

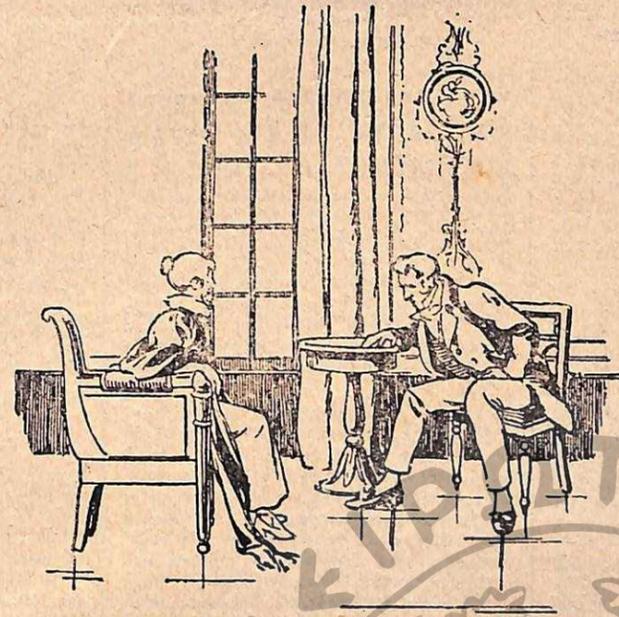
— Δοιπὸν, μικρούλα, ἔκανε ὁ νικημένος μονάρχης, χαϊδεύοντας ἔλαφρὰ τὸ φλογισμένον μάγουλον τῆς Κάτιας, λοιπὸν, δὲν μὲ ξέχασες;

— Ὁ, πὼς μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνῃ αὐτό, Μεγαλειότατε, τραύλισε ἡ Κάτια.

Πῆρε τὸ χέρι τοῦ Ναπολέοντος καὶ τὸ φίλησε μὲ σεβασμό.

— Ὅθ' ἦταν ποτὲ δυνατό νὰ ξεχάσω τὶς εὐεργεσίας τῆς Μεγαλειότητός σας; εἶπε. Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε... ἀλλὰ... νὰ σᾶς ξαναβλέπω ἔτσι... εἶμαι... πολὺ μὲ...

Κατάπιε τὰ δάκρυα πού ἐπνιγαν

— Παρακολούθησε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι καὶ ἂν ἦς τίποτε ὑποπτό μὲ εἰδοποιεῖς, εἶπε ὁ σὲρ Οὐδύλλιαυς... (Σελ. 492, στ. γ')

τὴν φωνὴν τῆς καὶ εἶπε βραχνῆ ἀπὸ συγκίνηση:

— Μεγαλειότατε, ἔχω ἀναλάβει μιά ἀποστολὴν γιὰ τὴν Μεγαλειότητά σας.

Ὁ Ναπολέων τινάχθηκε. Τὸ πρόσωπόν του πῆρε αὐστηρὴν ἔκφραση:

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό, παιδί μου, εἶπε μ' ἔκπληξιν.

— Ἐχω νὰ παραδώσω στὴ Μεγαλειότητά σας δυὸ ἔγγραφα. Πρῶτον ἓνα γράμμα τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης καὶ ὕστερον ἓνα σχέδιον γι' ἀπόδραση. Ὅλα βρίσκονται σ' αὐτὸν τὸν φάκελλον. Οἱ παλιοὶ σας ὑπῆκοοι σας συλλογίζονται...

Ὁ Ναπολέων δὲν ἄκουσε τὸ τέλος ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Κάτιας. Ἡ αὐστηρὴ ἔκφραση χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του. Μὲ βία τῆς εἶπε:

— Ἐνα γράμμα ἀπὸ τὸ γιό μου; Ὁ, δώστε μοῦ τὸ γρήγορα.

Ἡ Κάτια ἔβγαλε τὰ χαρτιά ἀπὸ τὸν τσαντάκι της.

Τὴ στιγμὴ πού ὁ φάκελλος περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Κάτιας στὸ χέρι τοῦ Ναπολέοντος μιά κοριτσιῶτικη σιλουέττα ξεπροβάλλε στὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ἡ Μίλδρεδ.

Ὁ Ναπολέων εἶχε τὴν πλάτην γυρισμένην πρὸς τὸ σπιτί καὶ δὲν διέκρινε τὴν μικρὴν Ἀγγλίδα. Ἡ Κάτια ὅμως πού στεκόταν ἀπέναντί του ἐπάγωσε ἀπὸ τὸ φόβον τῆς. Ἐχλώμιασε εὐθὺς καὶ λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξῃ:

— Προσέξτε!

Ἀντικρὺς τὸν Βοναπάρτη ἡ ἀνεψιά τοῦ Ἀγγλοῦ ἀστυνομικοῦ τραδήχηκε ἀμέσως. Οὐμῆθηκε τὶς συστάσεις πού τὶς εἶχε κάνει ὁ θεὸς τῆς καὶ τὶς ἔβαλε εὐθὺς σὲ πρᾶξιν. Εἶχε προφθάσει ὅμως νὰ παρατηρήσῃ πὼς ἡ μικρὴ Ρωσίδα εἶχε δώσει κάτι στὸν Βοναπάρτη καὶ πὼς αὐτὸς εἶχε ἀπλώσει μὲ βία τὸ χέρι του νὰ τὸ πάρῃ. Τί νὰ ἦταν ἄραγε; Καλὰ εἶχε μαντεύσει αὐτὴ πὼς ἡ διαγωγὴ τῆς Κάτιας ἦταν ὑποπτή. Καλὰ εἶχε καταλάβει πὼς ἡ πρόσκληση τῆς κυρίας Μπερτράν ἔκρυβε κάτι.

Ἄς εἶχε ὄρατες τουαλέτες ἢ μικρὴ ξένη, ἄς εἶχε μαζέψει ἔλο τὸν κόσμον μὲ τὶς χάρες τῆς καὶ τὰ ταλέντα τῆς. Ὅθ' ἔβλεπε τώρα!

Ἐντωμεταξὺ συνέχισε τὴν παρακολούθησίν της. Κρυμμένη πῶς ἀπὸ τὰ δένδρα δὲν ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια τὴν ἔχθρά της. Ἐξαφνὰ τὴν εἶδε νὰ πλησιάζῃ ἓνα σταυλίτην πού στεκόταν ἀπό-

μερον σὰν νὰ τὴν περίμενε καὶ νὰ μιλήσῃ μαζί του βιαστικὰ. Πῆγε κοντήτερα καὶ πρόσεξε ν' ἀκούσῃ. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ καταλάβῃ λέξιν. Σὲ τί γλῶσσαν μιλοῦσε αὐτὸς ὁ σταυλίτης; Ἐμοιαζε μὲ τὰ ρωσικὰ τραγοῦδι τῆς Κάτιας.

Περίεργον, σκέφθηκε ἡ Μίλδρεδ. Πρὶν τὴν εἶδαν νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τοῦ Κορσικανοῦ... Τώρα κουβεντιάζει μ' ἓνα ὑπηρετῆ. Δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

Ἡ Κατερίνα στὸ διάστημα αὐτὸ διηγόταν στὸ νουνό της τὴ συνάντησίν της μὲ τὸν Αὐτοκράτορα, δταν ἓνα τρίξιμον κλαριῶν τὴν ἔκανε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι. Κοίταξε γύρω της καὶ εἶδε τὴν ἄκρη, ἐνδὸς φουστανατοῦ νὰ εξαφανίζεται πῶς ἀπὸ ἓνα θάμνον.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΙΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΦΥΓΕ

Πάνε τέσσερα χρόνια από τότε και κάθε καλοκαίρι, την ίδια εποχή, περνά ή ίδια πάντα θλιβερή σκηνή απ' το νού μου.

Τό χωριό, δέν ήταν μεγάλο· οί χωρικοί ήταν μετρημένοι και όλοι αγαπημένοι σαν αδέρφια. Κάθε βράδυ, μετά την εργασία τους, για να ξεκουραστούν, έπιναν όλοι τόν καφέ τους στό ίδιο καφεενάδκι της πλατείας. Θαρρούσε πώς έβλεπε μια μεγάλη, αγαπημένη οικογένεια.

Σέ λίγο, όλοι φαίνονταν πώς κάποιον περιμέναν. Και νά! 'Απ' τή γωνία του δρόμου πλησιάζει ένα γεροντάκι, πού τό χαρακτηρίζει ή μακροία του γενειάδα πού άνεμίζει στό άπαλό φύσημα του άερα. 'Η έκφραση του προσώπου του, δείχνει ένα άνθρωπο δυστυχισμένο. Στο ένα του χέρι κρατά ένα παιδάκι, τεισάραων-πέντε χρόνων, και στό άλλο ένα παληό σπασμένο κουτί.

Στό πλησίον του, όλοι χαίρονται και μέ ένθουσιασμόν τόν υποδέχονται. 'Όταν είμαστε δυστυχισμένοι, ή παρामीρή συμπάθεια έκ μέρους των άλλων, μάς κάνει να ξεκαθαίρενα ένα μέρος από τήν δυστυχία μας.

'Ετσι και τά χείλη του γέρου, διαστέλλονται σ' ένα χαμόγελο λίγης εύχαρίστησης και όλοένα πλησιάζει. Σ' ένα από τά τραπέζια άκουμπά τό κουτί, τό ανοίγει και βγάδει από μέσα ένα παληό βιολιό, πού μόλις διακρίνεις τά ίχνη ενός κοκκινωπού χρώματος.

'Αρχίζει να παίζει. Μιά μελωδία χύνεται στόν άερα. Μά πόσο διαφορετική από εκείνες πού έχω άκούσει. Κάθε κίνηση του δασκαριού άπάνω στις χορδές, ήταν ένας στεναγμός, ένα παράπονο, ένας πόνος. 'Αδελά σου συμμερίζεται τήν δυστυχία του, ένώ τελειώνοντας σ' άφίνει να διακρίνεις δύο δάκρυα πού λάμπουν στα γέρινα μάτια του, τά καρφωμένα στό μικρό παιδί.

Με πόση εύχαρίστηση οί φτωχοί χωρικοί έρορχιναν τόν όβολόν τους στό μόνελο σχεδόν άτυχημένο ήταν τό εύχαριστώ και άπομακρύνθηκε...

Αυτό γίνεται κάθε μέρα, τήν ώρα άκριβώς πού έδσε ο ήλιος. Μά ένα άπόγευμα δέν ήθελε τήν συννηθισμένη του ώρα. 'Ηταν όχτώ και άκόμη δέν φαινόταν Βράδυνασε. 'Η άγωνία ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων. Τήν άλλη μέρα, τό ίδιο. Πέρασσαν τρεις μέρες χωρίς να φανή. Και ή άγωνία των χωρικών μεγάλωνε, μαζί με μία άνησυχία. Τέλος, κάποιον θλιβερό δειλινό ένας απ' αυτούς διάβασε μεγαλόφωνα, ένώ οί άλλοι άκουαν άπελισμένοι. "... Εδωθήν νεκρό εις τό ύπαιθρον φτωχός βιολιστής. Στα πόδια του έκλαιγε ένας μικρός, πού τόν φώναζε παππού... »

Δυστυχισμένο! Ποτέ δέν θάθελες ν' άφίσης πεντάραφνο, στους δρόμους τό έγγονάκι σου.

Μπατερφλάυ [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο καθηγητής: - Διαφανές σώμα λέγεται, καθώς είπαμε, εκείνο πού μάς επιτρέπει να βλέπουμε τί γίνεται και πώς άπ' αυτό. 'Ενα παράδειγμα, Γιώργος; 'Ο μαθητής: - 'Η κλειδαρότρυπα! (Παλιό) *Ευτυχία*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 272 ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τήν 1 Δεκεμβρίου 1934 πρὸς έπρεσιν τών Λύσεων τών εις τά φύλλα τής Διαπλάσεως Δεκεμβρίου, 1934, 'Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου 1935 δημοσιευθεισών 171 Πνευματικῶν 'Ασκήσεων.

(Οί άκολουθούντες έκαστον όνομα τρεις αριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος τάς εύθεθείσας όρθάς Λύσεις, ο δεύτερος τάς Εδσημα Λύσεων και ο τρίτος τά Εδσημα 'Επιμονής, συμφώνως με τόν 'Οδηγόν του Συνδρομητού, Κεφ. Α', § 25.

Οί 'Ισοτίμοι όλων των τάξεων έχουν τό δικαίωμα, οί μὲν του Α' Βραβείου να δημοσιεύσουν τήν εικόνα των επί πληρωμῇ δρ. 40 δια τά έξοδα του κλισιέ, και νάγοράσουν, έντός τριμήνου τό πολύ από σήμερα, (διότι κατοπιν παραγράφεται τό δικαίωμα τουτο), ένα οίονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τών ετών 1894 - 1935 (Β' Περιόδος) μέ έκπαικτων δέκα πέντε (15) δραχμῶν. Οί του Β' Βραβείου ν' άγοράσουν όμοιον τόμον μέ έκπαικτων δέκα (10) δρ. και οί του Γ' μέ έκπαικτων πέντε (5) δρ. 'Ιδε και 'Οδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 16 ετών και άνω, καθώς και όσοι δέν έσημειώσαν ήλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Απλή Καρδιά, 155, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Περγικίσσια τών Δολλαρίων, 150, 15, 7. Τζίζι, 140, 14, 7.

'Ισοτίμοι: 'Ιπτάμενος 'Ασιός, 140, 14, 7. Πνεύμα τής 'Αντιλογίας, 146, 15, 7. Λουλού, 142, 15, 7. 'Αγοράμπελη, 152, 16, 7.

ΤΡΙΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φίλημα Σκιας, 132, 14, 7. Λιμοξίφτερο, 133, 14, 6. Κατίνα Δράκου, 123, 13, 6

'Ισοτίμοι: Σύλλογος Τρελλοπαρέα, 136, 14, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Νυρούλα τ' Ουρανού, 117, 12, 6. Παπαρούνα, 109, 11, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μάνθη, Μάσκα, 23, 3, 2. Τραγοῦδι τής Φλογέρας, 32, 4, 2. Δημόδοκος, 76, 8, 6. Φάουστ, 80, 8, 4. Δανάη, 28, 3, 3. Σεληνιώτικος 'Ορίζων, 76, 8, 5.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αχινός 142, 15, 6.

'Ισοτίμοι: Πρόμαχος τής 'Ελευθερίας, 163, 17, 7. Βασίλισσα τής Χαράς, 154, 16, 7. 'Αστρον τής Αύγης, 143, 15, 7. Αιώνιος Θρύλλος, 144, 15, 7. Ρεύμα του Εύριπου, 137, 14, 7. Σπίθα 162, 17, 7. Μικρός Λόρδος, 154, 16, 7. 'Ηρινα, 139, 14, 7. Ξενητεμένο 'Ελληνόπουλο, 155, 16, 6. 'Αγκάθι, 145, 15, 7. 'Εσμεράλδα, 152, 16, 7. Πειραιωτάκι, 153, 16, 7. Θάλης Βλαστός, 144, 15, 7. Κατακτητής, 148, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ανθος του 'Ιονίου, 132, 14, 7. Ολιμμένη 'Ομορφιά, 127, 13, 6.

'Ισοτίμοι: Αύγερινός, 128, 13, 6. Ρόζε-Λίνα 128, 13, 7. Βραϊλίνα, 132, 14, 7. Τροβαδούρος, 124, 13, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μόζαρτ, 116, 12, 7. Χιονοθρεμμένος, 106, 11, 5. Διπρόσωπη, 103, 11, 7.

'Ισοτίμοι: Νινέττα, 113, 12, 7. Χωρίς Φτερά, 116, 12, 6. Μικρομέγαλος, 112, 12, 6. Θρυλλικός Δικτάτορ, 116, 12, 5. Γάογαρη Βρουσούλα, 110, 11, 7. 'Ισταντέρ, 112, 12, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μαγεμένη Φλογέρα 91, 10, 5. Γκάλικ, 98, 10, 5. Μπατερφλάυ, 74, 8, 5. Χαρά, 100, 10, 5. Ναυτοπούλα τής 'Ανδρου, 88, 9, 7. Μαργιολάκι, 98, 10, 5. Πιτσιρίκος, 99, 10, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρός 'Αθλητής, 17, 2, 1. Παλαίτ 'Ελληνίς, 40, 4, 2. Φρήνητριχ Σοπέν, 66, 7, 4. Ναυσικά, 60, 6, 4. 'Ανοιξίς, 8, 1, 1. Κλέφτης του <21> 15, 2, 1. Ξενητεμένος, 40, 4, 5. 'Αμάραντος Δόξα, 32, 4, 4. Πολιτίσσια, 21, 3, 1. Θαλασσοπούλι, 49, 5, 6. 'Αγνή Καρδιά, 59, 6, 7. Καίσαρ Κασκαμπέλ, 59, 6, 3.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ελληνικός 'Αετός, 135, 14, 7.

'Ισοτίμοι: 'Αθαν. Γ. 'Αλεξόπουλος, 123, 13, 7. Γιώργος Π. 'Αποστολόπουλος, 139, 14, 7. 'Ανεμώνη του Βουνοῦ, 111, 12, 7. 'Ανθισμένη Γαζία, 128, 13, 7. Ροδοπέταλλα, 150, 15, 7. 'Αντώνιος Λινδερμάτερ, 139, 14, 7. Κεραμίδιος, 138, 14, 7. Βρουσούλα, 114, 12, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ιωάννης Τρύφων, 96, 10, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ηρώδης, 75, 8, 4. Ρέξ, 76, 8, 4. Ειρηνικός, 77, 8, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: 'Ορφανούλα, 67, 7, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Παπατρέχας, 5, 1, 1. Δολομένο 'Αγκίστρι, 18, 2, 1. Γαλάζιος Κύνκος, 21, 3, 4. Νεράιδα του Θερμαϊκού, 31, 4, 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 οδός Εύριπίδου τήν 2 Νοεμβρίου 1936

'Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαρι τής 'Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τή «Διάπλασι», διοργάνωσε διεσβδομαδιαίτες ειδικές έμπομπές για τή 'Ελληνόπουλα, τόσο του 'Εσωτερικού όσο και των Ελληνικών παροικιών του 'Εξωτερικού ως έξης: Κάθε Σάββατο, ώρα ('Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά Και κάθε Πέμπτη, τήν ίδια ώρα (9 έως 9-20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοῖοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Λύσεων, πού τάποτελέματά του δημοσιεύονται σήμερα, είναι ο πρώτος του 1935. Γρήγορα θα δημοσιευθούν κι' οί άλλοι τρεις κι' έπειτα θάρχισουν οί έπεται. Θέλω να γίνω ένήμερη και στους Διαγωνισμούς των Λύσεων για να λείψουν τά παράπονα των διαγωνιζόμενων πώς περιμένουν πάρα πολύ ως να ιβούν τήν... τύχη τους. Σκέπτομαι μέλιστα να λιγοστήσω τούς Διαγωνισμούς αυτούς και από τέσσερις τό χρόνο, πού είναι πραγματικώς πολλοί, να τούς κάμω τρεις, δηλαδή ένα κάθε τετραμήνιο.

Θά τελείωσω, υποθέτω, Γαρούφαλλο, ή έπισκευή του σχολείου και θά γυρίσετε πιά στό παλιό αγαπημένο σας κτίριο. Και τάρφουκα, βλάπτει, τάργαποῦμε καμμία φορά όπως τούς ανθρώπους... Πολύ ώραία πράγματα διάβασε αυτόν τόν καιρό. Τό περιοδικό έκείνο πού λές με μμειται σε όλα και φυσικά μου μοιάζει πολύ. 'Αλλά όπως παρατηρείς, ή μίμηση δέν μπορεί ποτέ να φτάσει τό πρωτότυπο. Μόνο πού ή διαφορά, όσο μεγάλη κι' άν είναι, είναι πάντα λεπτή, και πολλά παιδιά δέν καταλαβαίνουν από λεπτότητες. Γ' αυτό δέν κάνουν και διάκριση. Σ' εύχαριστώ για τίς συστάσεις και περιμένω τό άποτέλεσμα. 'Εστειλα 20 τετράδια.

Μά κι' έγώ νομίζω, Μαργιολάκι, πώς τά πιο εύχάρια μαθήματα στο Γυμνάσιο είναι τά 'Αρχαία 'Ελληνικά και τά Νεοελληνικά. 'Όταν μέλιστα ο καθηγητής δέν περιορίζεται μέ γραμματικά, αλλά εξηγεί τήν ούσια και δίνει στό μαθητή μέ έννοηση τό λογοτέχνημα—ποίημα, άρτήγημα, δράμα—τό μάθημα των 'Αρχαίων είναι άπόλαυση. Πάντα όμοιος τών Νέων 'Ελληνικών είναι πού ένδιαφέρων, γιατί πιο κοντά στην ψυχή μας βρίσκονται ή νέα λογοτεχνία—τά ποιήματα, τάρφηγήματα και τά θεατρικά έργα των νεωτέρων και τών συγχρόνων. Και σημείωσε πώς αυτή είναι μία καινούργια σχετικώς κατάκτηση του Σχολείου. Μόνο τά τελευταία χρόνια διδάσκεται συστηματικά ή μεσοαιωνική και νεώτερη ήλληνηκή λογοτεχνία. Οί παλιοί έβγαίνουν από τό Γυμνάσιο χωρίς να έχουν ιδέα για Σολωμό, Κάλδο, Βιλαωρίτη, Μαβίλη, Παλαμιά, Παπαδιαμάντη. Και τό πιο εύχάριστο είναι πού, παράλληλα με τήν καθαρευουσιάνικη, διδάσκεται κι' ή δημοτική λογοτεχνία, πού είναι κι' ή σπουδαιότερη.

Νόστιμη έρώτηση μου κάνει τό Πειρακτήριο: γιατί, λέει, τά φάρια πού ζούν μέσ' τή θάλασσα, δέν είναι άλμυρά;—Μά πώς δέν είναι; Δοκίμασε ποτέ τό Πειρακτήριο φάρι μόλις του έβγαλαν από τή θάλασσα; 'Ε, βέβαια, ύστερα πού τό πλένουν, δέν είναι πιά άλμυρό. Γιατί τό άλάτι τής θάλασσας, δέν μπαίνει και μέσα στο σώμα του, αλλά μένει απέξω, στο πε-

ταί του. Δηλαδή μπαίνει και μέσα του, αλλά λίγο, όσο χρειάζεται ο οργανισμός του. Κι' έκεί πάλι μεταμορφώνεται σ' άλλα πράγματα, όπως συμβαίνει με' όλους τούς ζωντανούς οργανισμούς πού άφομοιώνουν τίς τροφές πού παίρνουν απέξω, και τόν άερα ακόμα πού άναπνέουν. 'Εγώ λοιπόν θά κάμω μία άλλη έρώτηση στο Πειρακτήριο: γιατί τά παιδιά πού αγαπούν τή ζάχαρη, τό μέλι, και τρώνε δημηέρα γλυκά, δέν είναι... γλυκά; Οί 'Ασκήσεις γράφονται σε χωριστό χαρτί, όχι μαζί με τό γράμμα. Γιατί φυλάγονται και χωριστά: άλλο οί 'Ασκήσεις, άλλο τά γράμματα. Εύχαριστώ, Μαυρομαλλούσα, για τίς συστάσεις πού μου κάμεις. 'Αλήθεια, καλή ιδέα να ξεκνημοσιεύσω τούς «Τρεις Μικρούς Σωματοφύλακες», πού έχουν δημοσιευθή σε παλιό μου τόμο τής Α' Περιόδου, εξηγητημένο από χρόνια. Τό είχα πάντα στο νό μου και τόρω πού μου τό θυμίζεις, θά ιδώ μήπως μπορέσω να τό κάμω στό νέο μου τόμο. 'Εννοείται πώς τό μυθιστόρημα θά ξεκνημοσιευθή σε πιά άπλή γλώσσα, γιατί στην καθαρεύουσα πού γράφωμε τότε, σήμερα θά ήταν άδιέβαστο.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τή συνδρομή τους να τή στείλουν τό γεγραμμένο. 'Ας έχουν ύπ' όψει τους, ότι οί συνδρομητές αυτοί είναι ο μόνος μου πόρος' ή καθυστέρηση έπομένως δυοκολεύει πολύ τό έργο μου πού άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

Και χωρίς τήν άπειλή τής μαμμιάς, 'Αρσκειάς Νο 11, πώς θά με σταματήσει, μου φαίνεται πως πρώτα τά μαθήματα σου πρέπει να διαβάξεις κι' έπειτα τά φυλλάδια μου. 'Η Κάτια, ή μικρή Ρωσίδα, δέν είναι καθαυτό «κατάσκοπος». 'Από θαυμασμό και άγάπη σ' ένα μεγάλο άνδρα όπως ήταν ο Ναπολέων, προσπαθεί να τόν χροποήσει λίγο στη δυστυχία του, και να υποσηθίση ίσως και τή δραπετεύση του. Οί 'Αγγλοι τότε του είχαν φερθεί πολύ σκληρά, πολύ άπάνθρωπα, κι' είναι πολύ δικαιολογημένοι οί εύαισθητοί σαν τήν Κάτια, πού με κάθε τρόπο, με κάθε μέσο, προσπαθούσαν να τόν σώσουν από τά χέρια των θημιών του. Σε τέτοιες περιστάσεις, επιτρέπεται κι' ο δόλος. Πρέπει να ξεγλασώ τούς κακούς για να επιτύχης κάτι καλό.

Αυτό είναι ένα ζήτημα, Βλάση 'Αειθαλή. 'Εχεις κλίση στα φιλολογικά κι' εύκολότερα βέβαια θά μάθαινες φιλολογία για να γίνης καθηγητής. 'Αν όμως υπάρχουν καλύτερα, συμφερότερα σάξια, δέν πρέπει νακόλουθής εν' απ' αυτά, άδιαφορο άν θά κάμης περισσότερο κόπο; Κι' απ' όλ' αυτά πού μου άραδιάζεις θά σε συμβούλευα να πές στη Δασολογική Σχολή, άφού οί δασολόγοι στην 'Ελλάδα είναι ακόμα τόσο λίγοι και τά δάση της είναι τόσο πολλά, και στό μέλλον θά είναι ακόμα περισσότερα. Δέν σ' έκκύουν πολύ οί θετικές 'Επιστήμες, έστω. Τις καταλαβαίνεις όμως, παίρνεις καλούς βαθμούς και σ' αυτές έπομένως, με λίγο περισσότερο κόπο, θά μάθαινες αυτά πού διδάσκονται οί δασολόγοι. Κι' αυτό είναι τό ζήτημα τώρα: δέν αξίζει τόν κόπο; 'Ο έξρω, ή κλίση είναι σπουδαίο πράγμα, όχι όμως και άπαραίτητο, όταν δέν πρόκειται να γίνη κανείς ζωγράφος, γλύπτης, μουσικός, μαθηματικός ή λογοτέχνης. Τάλλα

τά μαθαίνει κανείς και χωρίς ξεχωριστή κλίση: με λίγο περισσότερο κόπο.

Με χαρά, Μύρτις, έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόσο καιρό κι' είδα πώς άποφάσισε να μου γράψης συχνότερα και να μου στέλνής τακτικά κομμάτια και τή Σελίδα. 'Απ' δσα μου γράφεις για τά διαδασματά σου, ένα μόνο με κάνει λίγο διαστακτική: πρέπει κανείς να διαβάξη ο,τι βιβλίο του τυχαίνει, κι' όταν ακόμα είναι σε ήλικία για να διαβάξη ακόμα; Θά έλεγα όχι. Βέβαια, όταν έχω γούστο και γνώση, κανένα κακό βιβλίο δέν μπορεί να τόν βλάψη. 'Αλλά δέν είναι αυτός ο λόγος. Συλλογίσου πώς τά βιβλία είναι πολλά κι' ο καιρός του ανθρώπου λίγος. Δέν πρέπει λοιπόν να διαλέγης, για να μη χάνη άδικα πολύτιμο καιρό; Να διαβάξη πολλά, να' δσα μπορεί. 'Εκλεκτά όμως.

Πραγματικώς, Τσαρίνα, με τό σημερινό σου γράμμα σ' έγνώρισα καλά. Προπάντων είδα τή μεγάλη άγάπη πού μου έχεις. Γε' αυτό δέν άμφιβάλλω πώς θά μου γράφεις όσο συχνότερα μπορείς με' όλα τά μαθήματα πού έχεις στην Α' Γυμνασίου. Σε συγχάρω για τήν έπιτυχία στις εξετάσεις του 'Ορείου. Τό ποιήμα σου θά τό διαβάσω με τή σειρά του και θά σου πώ. Δέν άρκει ναγάρη κανένας τήν ποιηση—όλοι σχεδόν τήν αγαπούν—πρέπει ναναι και ποιητής για να τή «θεραπεύς».

Φέτος, Βασίλεια του Χοῦμορ, είσαι ο μόνος έκεί συνδρομητής μου, προσπαθήσε λοιπόν, άμα γνωρίσης τούς νέους συμμαθητές σου, να μου κάμης και μερικούς άλλους. Δέν ξέρω πώς ονομάζεται ή πρώτη γλώσσα πού μίλησαν οί άνθρωποι—και μήπως έβρε κανένας;—μιά από τίς αρχαιότερες όμως είναι ή ινδική ή σανσκριτική, πού απ' αυτήν κατάγεται και ή ελληνική, και ή λατινική, κι' όλες οί «ευδουρωπαϊκές» λεγόμενες γλώσσες. Οί ζωγράφοι, οί ήθοποιοί οί μουσικοί κτλ. ονομάζονται «καλλιτέχναι» γιατί καλλιεργούν μία Καλή (ώραία) Τέχνη.

Κι' έγώ δέν ξέρω, 'Αναστασία Βλαχοπούλου, πώς έβρισαν χωρίς άπάντηση αυτά τά παλιά γράμματά σου. 'Από όσο έλαβα τή συνδρομή σου και σ' εύχαριστώ. Γράφεις πολύ καλά για τήν ήλικία σου, και φέτος πού είσαι μεγαλύτερη—10 χρόνων έ;—μπορείς να πάρης και ψευδώνυμο και ναρχίσης σιγά-σιγά να μπαίνης και στην κίνηση. 'Αμ' γιατί έκαιμας και τή φοβερή... θυσία νάρχης τή ντροπή κατά μέρος; 'Ελαβα και τή φωτογραφία σου.

Μπορεί, Πεντάμορφη, μερικά διαπλάσπουλα να δηλώσουν μικρότερη ήλικία και κατατάσσονται σε μικρότερη τάξη στους Διαγωνισμούς. 'Αλλά αυτά είναι πολύ λίγα. Είμαι βέβαιη πώς τά περισσότερα σημειώνουν με τή δική σου εύσυνείησα τήν πραγματική τους ήλικία. 'Όπως δήποτε, καθώς παρατηρείς και σύ, τό κακό είναι άδιόρθωτο. Μπορώ έγώ να ξέρω πόσον χρονών είναι κανένας ή να ζητή πιστοποιητικό τής Δημαρχίας; Είλα τή ώραία πέραςες τό καλοκαίρι σου. Θά μου γράφης τώρα συχνότερα;

Χρυσόσειρο, πού σ' άρέσει τόσο τό θέατρο, σοῦ συσταίνω να ίβης ένα ώραίο έργο πού παίζεται τώρα στο θέατρο 'Αλικης. Είναι τοῦ Ούγγρου Φοντόρ και τό έχει δικουσίσει ο κ. Ξενοπούλος. 'Η σκηνή είναι σε Γυμνάσιο 'Ηγέτων κι' ή ήρωίδα μία μαθήτρια τής 'Εκτης. Συνήθως αυτά τά έργα είναι άκατάλληλα. 'Αλλά αυτό κάνει εξαίρεση: είναι τόσο έξυπνο, νόστιμο, διασκεδαστικό, δσα και σεμνό, ήθικό, διδακτικό. 'Αφοσα μπορουν να τό ιδούν οικογένειες και μεγάλες μαθήτριες.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Νοεμί, κ. (. . .) Κεντρί, ά. (ΓΤ). Βαρώνος 'Ατσιγγα- νος, κ. (; ;).

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: 'Ανδαλούζαν (χαίρω πολύ κι' εύχα- ριστώ για τα καλά λόγια θά είδες την έγκριση του ψευδώνυμου σου: έλπίζω να μου γράφης συχνά) Πούλιαν (πολύ μ' εύχαρίστησε το γράμμα σου· τί ώρατα που πέρασες στην έξοχή! σου έστειλα τα φυλ- λάδια) Ντέτεκτιβ-Φάντασμα (πολύ εύ- χάριστα αυτά που μου γράφεις: διεβίβασα και τους χαιρετισμούς σου και σε άντιχαι- ρετούν) Βραϊλιάναν (έλαβα περιμένω και «τά περισσότερα» μέτρα και τους τί- τλους, τί σε πειράζει; δ ακριβής όμως προσδιορισμός του στίχου δέν είναι και τό- σο άπαραίτητος) 'Αγιν Παλμόν (τίς έ- λαβα, δεκτές) Βάσιγκτων (πραγματικώς με διαβάσεις «με άπληστία», μπορούσες όμως και να μου γράφης κάπου-κάπου· ύστόσο το γράμμα σου μ' εύχαρίστησε πολύ) 'Αγγουρολογιώτατον (έφθισαν αί- σίως) Πριγκίπισαν των Δολλαρίων (ναι, δεκτές: πολλοί γράφουν Ρώσος, Ρωσίδα με δυο σίγμα: αλλά σωστότερο είναι με ένα) 'Αύραν της 'Ανοίξεως (οι παραγ- γελίες σου έγιναν: τά έλαβες δλα τακτι- κά;) Πλοίαρχον Νέμου κτλ. κτλ. Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 25 'Οκτωβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 280ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 7 'Ιανουαρίου.

- 567. Δεξίγριφος Μιά πρόθεση το πρώτο μου, Τάλλο μου μετοχή, Και μουσιός το σύνολο Σε μυθική εποχή. Ξανθός Δόκιμος
- 568. Στοιχειόγριφος-Μεταγραμμα- τισμός Δουλούδι του άγορού Μά και του περβολιού· Του κόβεις το κεφάλι, Του αλλάζεις το λαμό, Και μ' έκπληξη μεγάλη Κοιτάξεις ποταμό. Πασχαλιάτικο Δουλούδι
- 569. Μεταγραμματισμός Πλεούμενο μικρό 'Αλλάζει ένα του γράμμα Και γίνεται νησί— Αυτό δέν είναι θάμμα; Πασχαλιάτικο Δουλούδι
- 570. Κάθισμα Γεωγραφικόν Καθέτως έξ άρι- στερών κατά σει- ράν: ποταμός των 'Ινδιών, πόλις της Μακεδονίας, πό- λις της 'Αμερικής, μέγα κράτος της 'Ασίας, βαλκανική πρωτεύουσα. 'Οριζοντίως έξ των άνω: πόλις της Θεσσαλίας, πό- λις της Νορβηγίας, πολίχνη της Πε- λοποννήσου. Διαγωνίως, άρι- στερών της Λοκρίδος· δε- ξιά άρχαία πόλις και έσορτή. Κεραμίδιος Γάτος

571-575. Περωτόν Γράμμα Αί κάτωθι ζητούμεναι λέξεις έχουν από έν γράμμα κοινόν—το περωτόν— το όποιον άπαντά πρώτων εις την πρώ- την, δεύτερον εις την δευτέραν, τρίτον εις την τρίτην και ούτω καθέξης: 1, Εύχάριστον συναίσθημα 2, Φυσι- κόν φαινόμενον (άκουστικόν) και θεά 3, Μετεωρολογικόν 4, 'Αρχαίος ρήτωρ 5, Πρέπει να τηρηται.

Τρύπα στο Νερό 576. Μαγική Εικών άνευ εικόνας — Τί θα φάμε σήμερα, Νίκο; — Τάχη μου, δέν ξέ ω. — Κι' όμως σά νάκουσα κάτι καλό. Ναυτοπούλα της 'Ανδρου

577. Διπλή 'Ακροστιχίς Τά μέν άρχικα των κάτωθι ζητου- μένων λέξεων άποτελούν πόλιν της 'Ι- ταλίας,τά δέ δεύτερα Λατίνον ποιητήν: 1, Ρηδικόν πενήνόν 2, Πόλις της 'Η- πείρου 3, Ποταμός της 'Αγγλίας 4, Μοίρα 5, Πόλις της Γαλλίας 6, Βυ- ζαντινός Αυτοκράτωρ 7, Θαλασσινόν. Βραϊλιάναν

578. 'Ελλιποσύμφωνον α - α - ε - ω - ω Λευκοπυργιώτης

579. Γρίφος 0 ή Σήμ Φώρ εις N εις Τρύπα στο Νερό

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 34

393. 'Αμφιτρίτη (άμφί, Τρίτη).—394. Ριανός-'Ιανός.—395. Κύκλος-κύκνος.—396. 'Ο χερμώνανθος.

397. Ν Α Ι Ε Θ Ε Τ Ι Σ Ε Ρ Α Σ Μ Ο Σ Π Ρ Ο Π Ε Τ Ε Ι Α 398. Φίλει την αλήθειαν κών πικρά ή. ('Η άνάγνωσις κα- θέτως, άριστε- ρόθεν μέν εκ των άνω, δεξιόθεν δέ εκ των κάτω).—399-403. Διά του Α: όλος, Δέρος, σέλας, κοίλος, μέλας.—404 ΑΙ ΑΚΟΣ-ΑΙΟΛΟΣ ('Ασκληπίος, 'Ιού- δας, 'Αλέξανδρος, ΚΟραξ, ΟΙνος, ΣΑ- μος).—405. 'Αν κάθισαι στη θέση σου, κανείς δέν σου την παίρνει' (άγκάθ' ές ε στη- θες εις ού- κών εις δέν σου- τ' ήν περ νί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλά στοι- χεία όρ. 6, το ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις με παγία δέ στοιχεία όρ. 1 και με κεφαλαία όρ. 1, 50. 'Ο χωριστός στίχος όρ. 5. Οί μη συνδρομηταί πληρώνονται διπλά. 'Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

- [Ας'-798] ΜΑΤΙΚΑ, μυριολοσημένη άπ' τις εύ- χές μου ως είναι ή γιορτούλα Σου. NOEMI
- [Ας'-799] Γελασίνα, άπλώς έρώτησα. Με συγχω- ρεις βέβαια, εάν θέλγς. Τό γράμμα; ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ
- [Ας'-800] Διακόπτω άνταλλαγην Μ. Μυστικόν. Έξα- κολουθώ άλληλογραφίαν [Ας'-711]. Νεάνις του 'Ιονίου, θυμάσαι την κατη- γορίαν με τά μπλιςτάνια; Ντέτεκτιβ- Φάντασμα, Μπούλι-Μούλι-Μούτι. Μπούμ. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[Ας'-801] Σημαιοφόρε υπό καθαίρειν, άξέχαστο θά μου μείνη τό φρετινό καλοκαίρι. . . στη Ζάκυνθο παρά με τή Φοίβη, τή Ζα- κυνθινούλα και τόν Βασιλέα του Χιούμορ. Μικρός 'Ανθυποπλοίαρχος

[Ας'-802] Πλωτάρχη, θυμάσαι πέρσει, περνώντας άπ' τόν Πορθμό του Γιβραλτάρ με τό στόλο, τόν μικρό: Εύελπι του 'Αλκαζάρ; [Ας'-803]

Αλληλογραφώ, άνταλλάσσω Μ. Μυστικά με δλους. Γελαστέ 'Υπολοχαγέ, Δόξη Στέφανε, Σαρπηδώννα, 'Αγκάθι, μήν άρνη- θήτε. Γράψτε πρώτοι: Μαίρη Κουτσούκου Δημητριάδος 66 Βόλος.

Κόκκινη Αυτοκράτειρα [Ας'-804] Θεαματόφιλοι! Λίαν προσεχώς με τή Ντήτριχ στο Πάλλας ή: Κόκκινη Αυτοκράτειρα [Ας'-805]

Αποτελέσματα διαγωνισμού [Ας'-483] Βραβείον Α') Γελασίνα, Β') Χαμηλο- βλεπούσα, Γ') Γαλιάνδρα. Λοιπούς ύπερ- ευχαριστώ. ΣΥΡΙΑΝΟΣ

[Ας'-806] Αποκαλύψεις προς γνώσιν και συμμόρ- φωσιν: 'Αγριοβιολέττα=Παπαγγελή, Σφίγγ των Πάγων=Σδάρνα. Κόκκινος Το- ξότης='Αντωνίου. Συριανός

[Ας'-807] Τρελλό Παιδί='Αλέξανδρος Εύθυμού' γιά να μη μου κάνγς άλλους τόν 'Αδ- ρατο 'Αρχηγό. 'Ακοϋς, Μπέμπη μου; Πουπέ

[Ας'-808] Αγκάθι, με θυμάσαι; άλληλογραφοϋμε, Κίτρινη 'Αράχνη, σε ύπερευχαριστώ. Ζουζούλο, δέν θα πάρω καινούργιο ψευ- δώνυμο. Πουπέ

[Ας'-809] Μυρέλλα, ή Ζουζού σε ύπερευχαριστεί για τά Μ. Μυστικά σου και στ' άντα- πέδωσε. Τάλαβες; 'Όσο γιά μένα θα στα σταίλω θάρο στη γιορτή σου. Κεττούλα μου. Φιλιά στην Τούλα. Χανουμάκι

[Ας'-810] Σεληνιώτικε Ψαρά, εισαι ό Κώστας Θεοφίλου. Μιά συμβουλή, μωρό μου: Μην άντιγράφης τίς άγγελλες των άλλων. Πλωτάρχη

[Ας'-811] Φεγγαρόλουστη Βραδυά='Αθηνά Νικο- λαιδου, Λυγαριά

[Ας'-812] Προσοχή! 'Αλλάγη διευθύνσεως: Ανίδα Ζαννέτ Στραβοπόδη, Ζάκυνθος, δια: Χιονισμένο Δενδράκι

[Ας'-813] Εξακολουθώ άνταλλαγην Μ. Μυστικόν και άλληλογραφώ. Στελλάτε: Νινέτ- ταν Τσακισιάνου, Ζάκυνθος. 'Αρνό Μενεξεδάκι

[Ας'-814] ΓΕΙΑ ΣΟΥ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ. ΒΑΡΕΝΟΣ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΣ [Ας'-815]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά και άλληλο- γραφώ με δλους-ες. Δ'εις: [Ας'-584]. Ζουζού, άλληλογραφοϋμε; 'Αν θέλετε, γράψατε πρώτη. Μαύρος Καβαλλάρης [Ας'-816] Μπούλυ, σε ξέρω. 'Αλληλογραφοϋμε; Μαύρος Καβαλλάρης